

Obitelj Medić u karanteni

Ivan Matić*

*Pozivamo vas da svoja rješenja pošaljete do 15. rujna
2020. godine na adresu*

*Odjel za matematiku
Trg Ljudevita Gaja 6, HR-31 000 Osijek
Tel: 031-224-800; Fax: 031-224-801*

ili elektronički na adresu

oml@mathos.hr

Najuspješniji rješavatelji bit će nagrađeni.

Zima je bila nikakva, baš nikakva. Glupo tmurna, natprosječno topla i taman toliko vlažna da bi se pojavili problemi u kostima i na zidovima.

*Odjel za matematiku, Osijek, imatic@mathos.hr

Takvo sramotno godišnje doba se rijetko ponavljalo, ali baš je izabralo ovu godinu da stricu Vinku pokvari raspoloženje koje ionako nije bilo idealno. Snijega jedva u tragovima, posve nedovoljno za grudanje pismonoša, dostavljača hrane s kockastim kutijama na leđima, popravljača dizala te vječno preskupih dostavljača plina. Čak se ove zime nije mogao niti naslađivati promatrajući susjede kako se muče čisteći snijeg ispred svojih kuća, udobno zavaljen u bratovu dnevnom boravku gdje bi se Vinko udobno smjestio te pojačao grijanje i izuo cipele. A tek onaj poseban gušt zvanja komunalnih redara plačljivim glasom i tužakanja susjeda koji nisu počistili nogostup ispred svojih kuća pa bi odglumio pad na jaču nogu, inzistirajući na oštroj kazni. Svi ti rituali su mu uskraćeni ove godine. Čak nije bilo ni onih ledenih sunčanih dana, kada bi se zbigecao nabacivši Furry zimsku kapu i sunčane naočale. I to one kvalitetne, višestruko polarizirane, uvozne marke, kupljene u vrijeme kvalitetne proizvodnje, kada se pri odabiru sunčanih naočala nije pazilo isključivo na trendove koje diktiraju influenceri, već i na oblik okvira, usklađenost s obujmom lubanje, zakrivljenosti obrva, mirovinom i krvnom grupom. Nije ova zima čak sa sobom niti donijela kakvu

ozbiljniju poledicu, probleme u prometu, obavezu korištenja zimske opreme, pa niti koju značajniju virozu. U takvim je uvjetima i adventski vašar bio nekako nepotpun, sve se svodilo na par sličnih vrsta kobasica u suhom pecivu i prekuhano vino s klinčićem u tragovima. Ma nije ova zima nikako valjala. Srećom se bližila kraju, jednako kao i Vinkovo strpljenje.

Šetkao je po bratovoj dnevnoj sobi namrgođeniji nego inače, svako toliko brišući stakla svojih prastarih naočala i provjeravajući na mobitelu pristigle e-mailove i statuse starleta. Kao da je konstantno čekao da se nešto dogodi, da se nešto pokrene i razbije nagomilanu monotoniju. Zaključio je kako je došlo vrijeme da nešto poduzme i da se pokrene, ali nije bio siguran u kojem smjeru. Prije je često znao ići u obližnji dom umirovljenika, nalazeći tamo istomišljenike za razmjenu bitno različitih stajališta i igranje nedruštvenih igara. No u zadnje vrijeme je i ta zanimacija bitno izgubila na draži, nakon što je većina članova doma emigrirala u Irsku i neke sjeverne zemlje u potrazi za boljim životnim standardom i većim mirovinama. Ipak su im se u tim predjelima trajno nastranila djeca i unuci pa su im odlučili biti bliže kako im potomci ne bi morali slati novac na daljinu. Novi članovi doma umirovljenika su mahom bili emigranti iz udaljenih istočnih zemalja, pristiglih iz sasvim korektnih razloga potrage boljih uvjeta u odnosu na domove umirovljenika u svojim zemljama. Stric Vinko nije posebno uživao provodeći vrijeme s njima, prvenstveno zato što nije razumio njihov jezik, a odbijali su prihvatiti sve društvene igre koje se nisu uklapale u njihovo nasljeđe.

„Čuj, ne može to više tako. Moram se maknuti odavde, barem toliko da promijenim perspektivu koje nemam.“, zagrmio je najednom okrenuvši se prema bratu koji je veselo prebirao po starim žurnalima i popularizacijskim časopisima bez naciljane publike. „Možda da baš zato probaš malo biti doma?“, upita ga tata Medić s loše skrivenim sarkazmom. „Ma daj, kakva bi to bila promjena?! To je k'o da mi kažeš da odem vidit jesi li iza ugla. Opet dođe na isto, jednaka percepcija, jedna klupa, tiha luka, u kaminu bukti ona vatra na kladama od hrasta. Jedino što nema nikog pa je pusto.“, odgovori stric Vinko pomalo drhtećim glasom. „Da, pusto, i vlažno, ali bar paučina strateški pokriva mrlje na zidovima.“, prošlo je kroz glavu tati Mediću, ali nije imao volje to izgovoriti. Baš je pred sobom raširio nekoliko tvrdokoričenih elektroničkih izdanja stručnih časopisa u čijim je objavljenim temeljito nerecenziranim tekstovima namjerio detaljno tražiti greške, što mu je od studija bio jedan od omiljenih hobija (kako bi samo poslije uživao obavještavajući o greškama autore i urednike, a potom i nadležno Ministarstvo parcijalnih integracija, zaduženo za promicanje publikacija i izbjegavanje korištenja supstitucije). No, tata Medić je bio siguran kako će momentalno biti onemogućen u planiranoj zanimaciji. Njegov brat ne bi tako teatralno započeo svoj solilokvij da nema i nekih čvrstih nakana od kojih ga neće biti moguće odgovoriti. Čak ga je pomalo i zaintrigiralo što je Vinko sad namjerio, pa se zavalio, usput se blago nasmiješivši jer je primijetio da u najbližem časopisu koji je držao otvoren autori brkaju pojmove homomorfizma i homeomorfizma. „Pa da, bitno da ističu primjenu u biotehničkim kvantnim znanostima, kakvi revolucionari, viva Zapata!“, pomislio je.

„Znaš kako se ja i u loše dane volim gristi sam, piti jogurt grčkog tipa i odlutati do krčme kod Gnjidaršića,“ nastavio je Vinko, „ali sad nekako i vrijeme brže prolazi. Iako imam stas, čak i kad sam veseo kao da se neka sjena nadvija nad mene. Kažem ti, ima još samo par godina za nas. Pa i noga me boli kako me nikad nije boljela.“ Pri tome se uhvatio za desno koljeno, iako ga je već duže vrijeme mučila lijeva noga. „Valjda to zna varirat.“ pomisli tata Medić. „Da li znaš kako želim naći neko mjesto za kvalitetno provođenje vremena, za druženje, polemike i crtanje modularnih krivulja? Postoje i neki drugi svjetovi, samo bih htio pobjeći, a ti stisni zubi pa me odbaci.“, pogleda Vinko u tatu Medića. „Znao sam da njegove rijeke pravde dolaze i meni uvijek loše darove donose. Neću ni pitati gdje on to želi ići, ionako ću brzo saznati.“ pomisli tata Medić.

„Vidio sam oglase, a priče se i na forumima, ima jedna nova udruga, prostorije su im odmah kod tržnice tamo kad uđeš u drugu županiju. Ma nije daleko, 50-ak kilometara autocestom pa još toliko po livadi, začas smo tamo.“ pojasnio je Vinko tati Mediću svoju ideju. „Al ne idi bez kaputa,

tamo je možda sve bijelo, pa zima je.", doda zabrinuto.

„Ček malo, sad odjednom hoćeš da te vozim do tamo pa valjda još i sačekam dok se probaš zabaviti? A što se ne bi poslužio onim modernim prijevoznicima, bar ih sad ima na kamare?“, predloži mu tata Medić, pokušavajući se izvući. „Daj me nemoj. Kad sam zadnji put naručio prijevoz, čitavim sam putem morao slušati kakve je šanse imao lokalni trećeligaš u šesnaestini finala kupa protiv prvoligaša. Vozač dosadan za poluditi! Pa je ekipa bila dobro posložena, čitav kvart je živio za tu utakmicu, prvoligaši došli preopušteno, taman promijenili trećeg trenera, drugog sponzora i osmog fizioterapeuta ove sezone, došli klupskim vlakom i bili umorni pa ih se kao moglo iznenaditi. A onda im sudac poklonio penal u prvom poluvremenu, samo da domaće izbacila iz ritma. Stisnuli ih dotad, čista bunknerica. Da nije zeznuo onaj mali centarhalf, ko zna što bi sve bilo do kraja utakmice. E sve to sam morao slušati putem, uz stalno vrijeđanje nogometnog saveza, VAR-a, modernog nogometa i sindikata slobodnih navijača. Ne očekuješ valjda da opet riskiram takvu torturu čitavim putem?!“, brani se stric Vinko kao gostujuća momčad u Gradskom vrtu.

„Ma ne, pa kud bi. Ionako putem uvijek vodiš isključivo umne razgovore, kao kad si mi u našem zadnjem zajedničkom odlasku na tržnicu temeljito iznio svoje viđenje hipoteze kontinuuma i primjena frakcionalnih integralnih jednadžbi.“ složi se tata Medić te jednim pokretom ruke strese sve časopise sa stola. „Idem popiti C-vitamin, magnezij, željezo, čelik i ajvar pa možemo krenuti.“, izjavio on, nakon čega se stric Vinko veselo počeo spremati slažući si poludnevni suhi obrok od sastojaka iz bratova hladnjaka. Nakon par sati su spremno pojurili niz ulicu, ostavivši za sobom tragove guma i krušnih mrvica. Po izlasku iz grada je najprije trebalo natočiti gorivo. Tata Medić je uvijek volio imati goriva taman malo iznad rezerve, za odlaske na posao bi mu to bilo sasvim dovoljno, a izvan grada sam nije niti išao. Ako bi nekog morao voziti na dužu relaciju, onda bi na ovaj način mogao natjerati prisilnog suputnika da mu putem plati gorivo. Tako je bilo i ovaj put, zaustavio se na prvoj benzinskoj stanici, gdje je zatim od svog auta potjerao perače stakala, zaposlenika koji bi mu baš želio natočiti gorivo, puhače guma, pantomimičare i trgovačke putnike koji su nudili knjige i lijekove. Zatim se opskrbio besplatnom mjesečnom zalihom prozirnih rukavica te ignorirao Vinkovo uporno inzistiranje da natoči jeftinije gorivo, ono u kojem nema nikakvih dodataka, aditiva, suplemenata, vegete i soli. „A što taj tvoj auto guta, pa kad si zadnji put tankirao?!“, upitao je Vinko gledajući u nevjerici brojke na uređaju. „Ma nedavno, kad smo išli u one svatove, gdje smo od 700 gostiju mi bili jedini sa strane brata mladenkine krsne kume. I onda sam natočio skoro do vrha.“ odgovori tata Medić. „Jel nije to bilo pretprošle godine, negdje pred zimu? Mislim

da sam i tada ja platio. Ko mi kriv kad se vozim s tobom..." zaključio stric Vinko te zajedno odoše do blagajne platiti račun.

Bila je to jedna od onih ekstremno modernih benzinskih postaja, gdje se moglo popiti kavu, smoothie ili skyr, pojesti svježe pecivo, hamburger, pizzu iz krušne peći ili toplu juhu od lokalnih uvoznih gljiva, servisirati mali kućanski uređaj, kupiti jastuk za putovanje ili madrac za bračni krevet, uplatiti loto, bingo, sportsku i vremensku prognozu te još mnogo toga. Potrajalo je dok su njih dvojica uspjeli pronaći gdje se plaća gorivo te ishoditi popust na članstvo u udruzi ludih matematičara. Uslužni im je prodavač zatim promovirao paletu proizvoda na sniženju te im, nakon plaćanja, ponudio da se uključe i u nagradnu igru. „Kakve su uopće nagrade?“ zainteresirao se onako usputno tata Medić. „Ako riješite glavni problem, dobivate obiteljsko putovanje po vlastitom izboru, u iznosu do vrijednosti zlatne poluge i u trajanju crnogorskog godišnjeg odmora.“ pojasni mu prodavač. „Kakav je to glavni problem?“ upita stric Vinko. „Gledajte, tu vam piše. Ja vam se u to niš' ne kužim.“ reče mu prodavač dodajući skriptu s pravilnikom nagradne igre. „Daj ti to vidi.“ zamoli Vinko brata. „Dakle, kaže ovako: treba pokazati da ako generalizirana osnovna serija sadrži temperirani subkvocijent tada mora sadržavati i temperiranu podprezentaciju. Uh...“, pročitao tata Medić „To je problem za akademike, takav bi se dokaz valjda moglo objaviti i u Q3 časopisu. Daleko smo mi od takvih nagrada.“ prokomentirao tužno stric Vinko. „Ajmo mi dalje.“ doda on. Već su bili na izlazu kad se tata Medić dosjetio pitati ima li možda i drugih problema u toj nagradnoj igri. „Ako je to glavni problem, onda valjda postoje i još neki sporedni problemčići?“ upita prodavača. „Ima nešto, evo u ovim dodatcima.“, odgovori mu prodavač pružajući nekoliko listova papira. „Vinko, što misliš o ovom? Djeluje mi rješivo.“ konstatirao je tata Medić pročitavši sporedni problem. „Onako, moglo bi se nešto izvući.“ potvrdi Vinko. Zatim su sjeli u restoranski dio benzinske postaje te proveli neko vrijeme u rješavanju nagradnog problema. Kada su bili gotovi s rješavanjem, tata Medić je sve prepisao u čisto i odnio papir s rješenjem na blagajnu. „Evo, izvolite. Tu su rješenje i naši podatci. Kada će se održati izvlačenje?“ upita prodavača. „Nema vam tu izvlačenja, svi koji točno riješe dobiju nagradu. Vi ste ionako prvi koji su predali rješenje u zadnjih 18 mjeseci otkad je počela nagradna igra. Intelektualci su ili odselili u potrazi za boljim projektima ili sada voze električna vozila pa više i ne dolaze na benzinske postaje, osim ako ne zalutaju. Ali ni tada ne potroše dovoljno da bi stekli pravo sudjelovanja u nagradnoj igri. Skenirat ću vaše rješenje i poslati ga upravnom odboru, brzo ćemo vidjeti da li je točno.“, bio je prodavač vidno uzbuđen.

Ubrzo je iz centrale stigao potvrđan odgovor i prodavač je tati Mediću

priopćio da je s rješenjem sve u redu i da je upravo postao dobitnik sporedne nagrade. „Što je uopće nagrada?“ interesirao se tata Medić. „Super putovanje za dvoje u Južnu Koreju, u Yeonsu, prekrasan obalni gradić. Sve detaljno organizirano, letite iz metropole, imate jedno presjedanje u Wuhanu u Kini, zatim idete za Seul pa vlakom u Yeonsu. Dva dana puta do tamo, jedan dan tamo i onda opet dva dana nazad.“ svečano mu je izdeklariran sadržaj nagrade.

„Idemo doma, moram javit mojima!“, odlučio je tata Medić te ujuri u auto. „A što je s mojim posjetom udruzi na koji smo krenuli?“, nije mogao vjerovati stric Vinko. „Neki drugi put, sad ništa od toga. Već je i prekasno, vidiš da već pada mrak.“ odgovorio mu tata Medić. „I benzin sam ti platio, trebao sam ja dobit to putovanje.“ stric se pjenio poput deterdženta. „Uzmi si benzin slobodno, možeš ga ponijeti doma. A ne bi ovaj problem ni rješavali da se nisam sjetio pitati za sporedne nagrade.“ odvratio mu tata Medić uključujući se u promet. „Bar sam se malo zabavio danas...“ pomislio Vinko i utone u svoje sjedalo.

„Pa kako ti misliš da možemo tek tako otputovati?! Usred sezone bukve i graba smo, u pilanu upravo iz inozemstva stižu nove narudžbe drški za noževe i stalaka za puške. To zahtijeva pomnu obradu, temeljito provjeravanje zakrivljenosti i određivanje tangencijalnih ravnina, posao onda ide sporije i nema šanse da dobijem godišnji!“, ljutila se mama Medić nakon što ju je suprug izvijestio o nagradnom putovanju. U sebi se, ustvari, posebno radovala potencijalnom odlasku na takav izlet, ali nije to željela odmah pokazati. A firma bi joj zaista mogla stvarati probleme. Smatrala je da obavijest o takvom putovanju ipak ne bi trebala biti iznenađenje, već zajednički pomno pripremana akcija. „Hej, pa ne idemo na tri mjeseca.“, umirivao ju je tata Medić. „Put je zamišljen na način da krećemo već u petak poslijepodne i vraćamo se u srijedu. Tada stigneš i odraditi treću smjenu. Odmorit ćemo malo u avionu, u Koreji nam noćenja ionako nisu planirana. Ne možemo birati termin putovanja, to su uvjeti nagradnog natječaja. A u pilani valjda dva slobodna dana možeš dobiti, pa s posla nisi izostajala još od porodiljnog dopusta. A i tad su te stalno zvali da im pomogneš u problemima. Poput onog planimetrijskog: dan je jednakokračan trokut ABC te neka je M polovište osnovice \overline{AB} . Na kraku \overline{BC} je odabrana točka N tako da je $MN \perp BC$, te neka je S polovište dužine \overline{MN} . Dokažite da su pravci AN i CS međusobno okomiti.“

Zadatak 1

„Sve da mi i odobre dva dana godišnjeg, nije jednostavno sve pripremiti za takav put. Jesi li razmišljao što sve treba ponijeti, kakve predradnje napraviti, organizirati sve za djecu i Slađanog, nabaviti devize...“, nabrajala je mama Medić u nedogled. „Samo se pobrini da dobiješ godišnji, sve drugo mogu i ja urediti. Prtljaga neće biti problem, putujemo na kratko i dozvo-

ljeno nam je nositi samo ručnu prtljagu.” pojašnjavao je tata Medić. Već mu je bilo rečeno da će svu prtljagu osim ručne morati sami platiti, a tu opciju nije želio niti razmatrati. „Vinko mi je ponudio da uzmemo njegov brodski kovčeg, ali mislim da je to malo prevelikih dimenzija, osim što je i blago pljesniv. Ali sutra će mi donijeti i onu aktovku od imitacije zebrine kože, znaš onu dosta modernu iz '56.? Možda bi on mogao pomoći oko kuće i ako treba djeci biti pri ruci, to je najvažnije. Čuo sam da ljudi obično na takva putovanja ponesu računalo, ne znam da li bi i mi trebali?”, upitao je tata Medić suprugu za mišljenje. „Ali tata, naše stolno računalo nije sasvim pogodno za nošenje u avion, sam monitor od 14” je prevelikih dimenzija. A i ne znam što bi s tim na putu, osim što mora biti uključeno u struju, teško da bi naši DOS 6.22 i Norton Commander bili kompatibilni s drugim sustavima.”, ubacio se mali Medić, koji je sa strane radoznalo pratio razgovor.

„Ima dijete pravo. Nećemo se po svijetu sramotiti s tom kramarijom. Otići ćeš nabaviti neki čvrsti zeleni ruksak, onaj s vrećom za spavanje, koju ćemo skinuti i ostaviti doma. Dobro ćemo očistiti i uglancati kostšale. Želiš li da za put radije napravim sarmu ili punjenu papriku? U zamrzivaču ima još nešto mljevenog od prošle godine.”, počela je planirati i mama Medić. „Možda je bolje da ne nosite takvu hranu. Tko zna kakvi su tamo propisi pri ulasku u zemlju, moguće je da važu udio riže ili količinu rajčice.”, dometnu sada i kćer obitelji Medić, koja je upravo stavljala puniti pametnu ploču.

„OK, ali obavezno ću dobro usjajiti escajg. Nosimo kompletan pribor, nema šanse da ćemo se tamo gnjaviti s onim štapićima. Pogotovo što tebi uvijek ispadaju stvari iz šapa. Prvi zadatak ti je da nam uplatiš dobro putno osiguranje. Kako ćemo Vinka zamoliti za pomoć?”, upita mama Medić.

„To nije problem, već sam razgovarao s njim. Malo se bunio da kao više voli biti doma, ali obećao sam mu prirediti nekoliko svezaka Krleže za čitanje. Možemo uzeti i dodatnu pretplatu na tv programe koji bi ga mogli zabaviti. Evo, na primjer, one koje po čitav dan prikazuju emisije o kuhanju, pa može gledati i MasniŠef. Ili da uplatimo na 7 dana program sa sportskim dokumentarcima, znaš da obožava emisiju o navijačima „3, 2, 1 tuci!”. Tako će biti koristan, ići će na tržnicu, pripremati ručak, a zabavit će se čitajući i gledajući televiziju pa neće puno kopati po našim stvarima i namjerno nam ih skrivati.”, pojasnio je tata Medić. Nije ga baš veselilo što će morati provesti određeno vrijeme dogovarajući ljigava putna osiguranja pravila punih izoliranih točaka, ali stekao je dojam kako se pripreme kreću u pravom smjeru.

„A kako to da uopće daju takav nagradni put?”, upita mali Medić. „Trajanje je nekak baš kratko, a kreće se vrlo skoro.”, doda i njegova sestra. „A

gle, to vam je više kao neka promocija, bar koliko ja shvaćam. Postoje te neke čudne grupe turista koje avioni dovoze ovamo iz Koreje svaki tjedan, a oni se vraćaju brodom ili biciklima. Ne znam da li ih samo istovare ili im daju i neke upute za put, valjda je to nešto kao preživljavanje u divljini, s tim da je to kod nas mnogo izazovnije. Onda se prazni avioni vraćaju preko Kine, gdje utovare hrpe živih životinja koje zatim na brzinu još svježije distribuiraju restoranima u Koreji. Tako naprave krug pa onda lete nazad. Avioni se tankiraju na našim benzama pa zato imaju dogovor za ovakve nagradne igre. U svakom slučaju, nama je to super uletilo. Tko zna, ako uvedu nove nagradne zadatke mogli bi to i ponoviti.”

„Ajde fino. Dugo niste bili na putovanju, dobro će vam doći da malo vidite svijeta. Kad si ti tata zadnji put bio u inozemstvu?“, upita kćer obitelji Medić. „Pa, ako se dobro sjećam, to je bilo u vrijeme vojne razmjene studenata pa su me administrativnom greškom poslali na Bliski istok. Nakon par mjeseci u tom podneblju nisam baš imao neke motivacije za daljnja putovanja. Al sad bih već mogao...“, pojasni on. „Imaš li uopće putovnicu?“, podsjeti ga mali Medić. „Imam osobnu, putničke čekove, vozačku dozvolu prve kategorije i Vinkovu staru partijsku knjižicu, to bi trebalo biti dovoljno. Idem sad u nabavku.“, odvrati tata Medić. Po izlasku je ipak najprije otišao pokrenuti žurni postupak za izdavanje putničkih isprava.

Ruksake je lako našao na velikom sniženju u trgovini „Veseli šatoradžija“, koja se nalazi iza robne kuće i pred likvidacijom. Istina, nije bio najsretniji što je uz ruksake morao kupiti plamenik i šatore, ali sve je zajedno imalo sasvim prihvatljivu cijenu. Razmišljao je da šator razapne ispred kuće kako bi tamo Vinko mogao povremeno prespavati. S traženjem putnog osiguranja je situacija bila već daleko kompliciranija. Obišao je 79 osiguravajućih kuća, naslušao se gomile skandalozno jeftinih ponuda čije su cijene premašivale ukupni iznos potreban za ljetovanje deveteročlane obitelji. Svi tajni agenti iz osiguranja s kojima je razgovarao su ga tražili razlog puta, ukupnu težinu putnika i njihove godine podijeljene s iznosom mjesečnih primanja. Nakon toga su još pregledavali njegovu radnu knjižicu, status na društvenim mrežama i snimke s prethodnog sistematskog pregleda. Zatim se na nekoliko mjesta morao podvrci ultrazvuku, uzimanju uzoraka krvi i rješavanju psihotestova sumnjivog porijekla, koji su obilovali rješavanjem kubnih jednadžbi u skupu racionalnih brojeva. U osiguravajućoj kući „Kod pohlepnog vuka“ je dobio dobru ponudu putnog osiguranja, u koju je bilo uključeno i gratis osiguranje svih nekretnina koje planiraju nositi na put te osiguranje od nuklearnog rata hladnim oružjem. „Masna naplata“ je nudila prvoklasne dentalne usluge u slučaju da mu se na putu pokvari neki od stražnjih pretkutnjaka, a pokrivali su i lomove nastale kao posljedica padova s balkona na petom katu. Na kraju se ipak odlučio za viseću policu

osiguranja kod „Beskrajnih tužbi“, koji je pokrivala sve probleme s kosom, dlakom, krznom i plišem.

Zatim je otišao u knjižnicu gdje se opskrbio vodičima za putovanja. Posudio je najnoviji dostupni primjerak vodiča po Koreji, napisan netom nakon završetka Korejskog rata. Osim pobrojanih gubitaka pojedinih zemalja sudionika, uspio je tamo pronaći i neke detalje o klimi i zemljopisnom položaju Južne Koreje, kao i upute za pripremljanje pravog domaćeg kimčija. Vodič za putovanja avionom je također bio noviji i jasno je objašnjavao kako pušači trebaju biti smješteni u stražnjem dijelu aviona te se uskoro planira postavljanje kontrola prije ukrcaja. Zadovoljan nabavljenim štivom je odmah otišao kupiti peciva i sokove za put te uplatiti pretplatu za dodatne televizijske programe. Usput je kupio i punjač elektonskih uređaja koji bi trebao raditi u Južnoj Koreji, iako mu je bilo izrazito neobično što je taj punjač potpuno identičan onima koje je inače koristio. Na malo se kiosku opskrbio sušenom govedinom, žvakaćim gumama i starim izdanjem stručnog časopisa specijaliziranog za znanstvene radove, čije nagradne zadatke još nitko nikad nije niti pokušao riješiti. Obećao je samom sebi da će putem razmisliti o njihovom zadatku s duplerice, kojeg navodimo u cjelosti: Iz vrha A šiljastokutnog trokuta ABC povučena je okomica na pravac BC kojeg siječe u točki A_1 . Zatim je točkom A_1 povučen pravac okomit na pravac AB , kojeg siječe u točki A_2 . Točkom A_2 povučen je pravac okomit na pravac AC , kojeg siječe u točki A_3 . Točkom A_3 povučen je pravac okomit na pravac BC , kojeg siječe u točki A_4 te se zatim nastavlja na isti način. Dokažite da su sve točke A_1, A_2, A_3, \dots međusobno različite.

Zadatak 2

Za to se vrijeme mama Medić teškom mukom uspjela izboriti za dane godišnjeg odmora, koristeći svoja poznanstva sa sindikalnim čelnicima, radnicima u brodogradilištvu i članovima uredničkih odbora nemeđunarodnih skoro pa znanstvenih časopisa. Putem kući je kupila potrebne zalihe brašna, krušnih mrvica, jaja i mlijeka u prahu (jaja nisu bila u prahu). Naišla je i na svježji kvasac na akciji pa je odmah kupila nekoliko desetaka paketića te zatim sve neuredno posložila po garaži i ostavi. Za svaki je slučaj za put kupila i veće pakiranje paste za zube s okusom morske vode i litru šampona od kopriva s medom. Vidjela je da u nekim trgovinama nude i mala putna pakiranja takve kozmetike, ali nije joj bilo jasno zašto bacati novac kad su veća pakiranja znatno isplativija.

I tako su bili gotovo spremni za polazak. Vinko je s punim brodskim kovčegom uselio u novi šator koji je tata Medić na kraju odlučio razapeti u susjedovom dvorištu, bez odobrenja i pitanja. Kćerki su na zid sobe neperivim bojama detaljno napisali školski raspored i tjedni raspored instrukcija, dok su sinu isprintali tablicu množenja iracionalnih brojeva koju je trebao savladati za diktat iz napredne nastave najelementarnije matematike. Ku-

ćnom oposumu Slađanom je tata Medić skuhao golemu porciju omiljenog mu bosanskog lonca, kako o njegovu hranjenju ne bi morali posebno brinuti dok su na putu. Radi udobnosti tijekom dugog puta, tata Medić se uvukao u najbolju pamučnu trenirku od mikrofibre, uz mekane sandale i svjetlu dolčevitu. Mama Medić je prije puta otišla i na frizuru, modernu trajnu s raznobojnim pramenovima. Bila je kod pedikera da joj iz prstiju povade zaostale komadiće drveta te ispoliraju nokte. Okitila se najboljim obiteljskim nakitom, u mali notes zapisala adrese svih dvoje prijatelja kojima planiraju poslati razglednice te iz suprugove kolekcije neopazice zdepila nekoliko starijih poštanskih azijskih markica koje namjerava zalijepiti na razglednice kako bi uštedila. Znala je da te markice i nemaju neku vrijednost jer su se svojevremeno mogle na kioscima kupiti u većim kompletima, uz šarene stripove s loše razrađenom radnjom, pa je napokon dočekala priliku da ih iskoristi. Pribor za jelo je bio brižno pobrisan i zapakiran na vrhu ruksaka, kako bi se mogao naći pri ruci čim zatreba. Zaključili su da im noževi neće biti potrebni, jer se niti štapićima za jelo ne može ništa prerezati. Još je jedino trebalo odlučiti hoće li ponijeti škarice za nokte ili eventualno samo turpiju.

Povela se duga rasprava o tendenciji eksponencijalnog rasta noktiju tijekom puta i propisanoj učestalosti njihova uređivanja. Radilo se o sudaru više teorija s argumentima koji nisu bili posve razrađeni. Konačni je zaključak bio da je bolje imati nego nemati, ali i da ne treba izazivati vraga pa su spakirali samo posve novu nemetalnu turpiju oblika kvadra sa stranicama različitih hrapavosti. Nedavno su ju kupili preko televizijske prodaje i čuvali ju kao prigodan poklon za iduće blagdane.

„Da li je sve spremljeno?“, upita tata Medić iz hodnika. „Mislim da je. Jesi spremio pjenu za brijanje, dokoljenke, rublje i vreće za povraćanje?“, doviknu mama Medić iz kuhinje. „Nisam.“, odgovori tata Medić kratko. „Super, onda smo spremni. Bagrem ili vrijesak?“ upita sada mama Medić, razgledajući teglice. „Livadski. Krenimo, prijevoz je stigao.“ reče tata Medić promatrajući veliki kamion nepoznate špediterske tvrtke koji se upravo uparkiravao ispred njihove kuće.

„A šta, idete tom mrcinom?“, iznenadio se stric Vinko koji je baš pregledavao nove televizijske programe. „Aha, usput im je jer voze stilski namještaj na aerodrom. Onak fino tapecirane stolice i dvosjede za neki posebni lounge, jedan od onih u kakve zalaze samo članovi posebnih klubova.“, pojasni mu brat. „Šteta namještaja. Znam je takve, tamo se obždiru prije leta dok ih običan puk ne vidi, usput sve zaflekaju, a tapecirung se teško pere.“ mrštio se stric Vinko, kojeg je ta neravnopravnost odmah podsjetila na nejednakost

Zadatak 3

$$\frac{x^4}{(y-1)^2} + \frac{y^4}{(z-1)^2} + \frac{z^4}{(x-1)^2} \geq 48,$$

koja vrijedi za realne brojeve x, y, z veće od 1. „Nemoj tako striko, ima tamo i finih ljudi.“, prekori ga kćer obitelji Medić. „Prošlo ljeto su nam pričali naši profesori s instrukcija da su putem na Međunarodni kongres divergentnih instrukcija iz stem područja uvijek posjećivali takve prostore na aerodromima, a oni su bar gospoda.“, pojasni mu. „Lako njima bit gospoda kad zadnjih godina za njih plaćamo i porez i prirez, a dobivaju i bespovratna sredstva iz posebnih fondova.“ pomisli mama Medić, ali nije sad bilo vrijeme za raspravu. Brzo su ujurili u kabinu kamiona, mahnuli obitelji i malobrojnim susjedima, onima koji su unatoč zavisti ipak uspjeli poviriti iz svojih kuća. Kamion je brzo krenuo, zadriftao na kraju ulice te je počela i glavna faza njihova izleta.

Do zračne luke je išlo brzo i lako, u devet sati vožnje su imali čak i jedno stajanje za toalet i besplatnu čašu vode po osobi. Po dolasku su pomogli istovariti namještaj, otkinuvši usput jednu nogu stilskog namještaja slučajnim udarcem u loše ožbukani zid zgrade zračne luke. Osim žbuke koja je otpadala u krpama, zračna luka je izgledala baš svjetski. Bilo je tu mnogo zanimljivih ljudi, njima nerazumljive vreve, stalnih potraga za izgubljenom djecom preko razglasa, a našao se tu čak i jedan ugostiteljski objekt za koji su smatrali da koristi sjajnu ideju šifriranih cijena. Kada su pokušali naručiti kavu su zaključili da cijene ipak nisu šifrirane, nego samo neviđeno visoke za standard i primanja gotovo čitave države. Zaključili su da je s tom kavom upravo otišao i dio poklona koje su namjeravali kupiti. Recimo, upravo onaj dio za strica Vinka. Lako su dobili ukrajne propusnice te se upustili u ugodne razgovore s nekim službenicima na koje su nailazili putem do aviona. Fasciniralo ih je da su baš svi s njima morali podijeliti kako im u školi matematika nikad nije išla te su već posumnjali da se možda radi i o nekakvoj politici kuće. Negdje kod petog ili šestog razgovora tog tipa su sugovornika odlučili pitati da li je nekad pokušao učiti matematiku ili barem samostalno raditi zadaće, što je usmjerilo razgovor u potpuno drugom smjeru. Nakon toga su im pregledavali apsolutno svaki detalj prtljage, ispitivali čvrstoću i oštrinu predmeta koje su nosili, uključujući vilice, žlice i ovratnike s košulja. Na opće su im iznenađenje oduzeli šampon, pastu za zube, domaći čaj s rumom, domaći rum bez čaja te sve vilice. Tati Mediću je to donekle bilo i drago, jer su se svi oduzeti predmeti nalazili upravo u njegovom ruksaku pa je bi već malo i pognut od težine. Mami Medić baš i nije bilo pravo ostati bez dijela prtljage te je namrgođeno brundala sve do ukrcaja u avion, obećavajući samoj sebi kako se više neće raspitivati za školovanje djelatnika koje sreću putem.

Za to se vrijeme život u domu obitelji Medić kretao svojim uobičajenim

tijekom. Djeca su ih nekoliko puta zvala da provjere jesu li im pripremili odjeću za školu, za izlazak u vrt i za trening instrukcija, da dobiju upute kako da pronađu svoje notese, bilježnice, pernice i gumice. Vinko je uživao gledajući televizijske programe i spajajući se na mrežu kod susjeda. Ostatak vremena je nastojao balansirati sa željama i potrebama svojih nećaka i nećakinje, spremajući im zdrave obroke i pokušavajući im pomoći pri obavljanju dnevnih obaveza. Usput je već prvo poslijepodne potjerao dva poreznika i jednog djelatnika koji je baš navalio da očita stanje nekog brojila. Vinko je bio siguran da od toga ne može biti ništa dobrog pa ih je sve nastojao potjerati na što duže vrijeme, barem dok se ne vrate pravi kućevlasnici. Bio je pun energije i motiviran, ali činilo mu se da i neće biti sasvim jednostavno brinuti se za ovo kućanstvo, no tješio se kako se radi samo o par dana što će već nekako izdržati.

Prvi let je prošao brzo i bio je sasvim ugodan. Iako su bili smješteni u putničkoj klasi, mama i tata Medić su uživali u udobnosti jer je omanji zrakoplov bio gotovo sasvim prazan. Za vrijeme leta su domaćice dijelile bundevine sjemenke, kisele jabuke, orahe u ljusci i gumene bombone od gume, uz što su dobili i čašu kiselog mlijeka te komad poraženog kruha. Putem su pogledali i dva starija korejska filmska hita bez prijevoda, što je dosta davalo na dojam mističnog dalekog putovanja. Taj se dojam još znatno povećao prilikom prvog presjedanja. Zračna luka na kojoj su se nalazili je odudarala od svih koje su dosad vidjeli. Atmosfera koja je tamo vladala je bila pomalo divlja i iskonska, u zraku se osjećala neka napetost, a vreva je više podsjećala na stariju gradsku tržnicu nego na prostor za presjedanje između letova. Brzo su shvatili da nema smisla bilo što se raspitivati pa su, vođeni instinktom i s računala ručno precrtanom interaktivnom kartom, pronašli ulaz na kojem je predviđeno da se ukrcaju na idući let, a zatim krenuli u radoznanu šetnju. Planirali su nešto pojesti, ali bilo im je teško odlučiti se u koji bi restoran zašli. U lokalnom *Fino&Friško* se nudio širok izbor živih puzajućih, trčećih, letećih i plivajućih životinja. Lanac brze prehrane *Složi svog fauna* je omogućavao gostima kombiniranje različitih životinjskih dijelova koji su visili okačeni na kuke kao da ponosno pokazuju svoje krzno i perje, dok se *McBat* otvoreno hvalio višeslojnim hamburgerom s krilima. Unatoč svim ranijim očekivanjima, Medići su otišli u vegetarijanski restorančić, gdje su dodatno inzistirali da se hrana približi izvoru topline, iako nisu bili sasvim sigurni da li ih je konobar dobro razumio. Svakako se radilo o vrlo ukusnom vegetarijanskom obroku koji je obilovao kostima, ali nije trebalo sumnjati u konobarovu preporuku, jer je lovnik ionako uopće nisu razumjeli.

Od dugog puta, lošeg sna i brojnih životinjskih krikova koji su dopirali s raznih strana je tatu Medića uhvatila intenzivna glavobolja pa je pošao

tražiti ljekarnu. Do idućeg leta im nije ostalo više mnogo vremena pa je samo odjurio do prve tradicionalne ljekarne na koju je naišao. Starijem je kvazifarmaceutu, gospodinu dugih sijedih brkova i masne kose, samo gestikulirao držeći obje ruke na glavi te odmahujući kad mu je ovaj kao sigurne lijekove nudio sadržaje brojnih teglica koje su blistale na policama ljekarne i tatu Medića neodoljivo podsjećale na onaj neobjašnjivo nepristupačni kabinet iz biologije u njegovoj osnovnoj školi. Na kraju je samo kupio stručak gorkih trava koje je jedino trebalo staviti pod jezik i tako držati što dulje, koliko je mogao shvatiti mimikrijske ljekarnikove upute.

Ukrcavanje na idući let je prošlo jednostavno i dosta zanimljivo. Brzo su shvatili da putnici koji prevoze žive životinje ulaze prvi, kako bi svoju popudbinu stigli na vrijeme smjestiti u predviđene kaveze pod sjedalima, a zatim na red dolaze ostali putnici s neživim teretom. Istina, tatu Medića je tu malo bunilo kada bi na red došli putnici koji nose zombije, ali to razmišljanje mu je pomoglo da zaboravi na glavobolju i gorki okus koji se nezaustavljivo širio njegovim nepcem. Promatrali su kako brojni drugi putnici, njih otprilike šest, svoju ručnu prtljagu voze na modernim mjedenim kolicima od plastike, koja su se mogla uzeti u zračnoj luci nakon što bi se u predviđeni otvor na stražnjem dijelu kolica ubacila šaka kovanica u lokalnoj valuti. Zaključili su kako njihova prtljaga i nije preteška za nošenje na leđima, jer su bez određenog dijela ionako ostali još prije prethodnog leta. A kovanice koje su imali je ionako bolje sačuvati za potrebne napojnice putem, smatrali su. Čekajući na red za ukrcaj su obišli i jedan lokalni djutić, gdje se moglo iz prve ruke vidjeti kako se izrađuje pravi mošus, za koji su bolje mušterije mogle čak birati i porijeklo. Odlučili su samo kupiti fermentirano mlijeko od svježe pomuženog jaka te dobro nazdravili prije ukrcaja, radi higijene i kuraža. Prilikom ulaska u zrakoplov ih je pozdravila oveća skupina precizno poredanog osoblja, čiji su svi članovi izgledali poput međusobnih besprijekorno nasmiješenih klonova. Pokupili su nekoliko tiskovina koje su se nudile na ulazu, sve redom pisane njima nerazumljivim jezikom i pismom, ali su barem obilovale zagonetkama poput sudokua i kakura, čemu nisu mogli odoljeti. Udobno su se zavalili na sjedala iznad kaveza s manjim papkarima te se zadubili u rješavanje enigmatike i drijemanje, što već prije dođe.

Kad smo kod ljubitelja enigmatike, vratimo se još jednom neokrunjenom kralju tog područja, koji je odmarao sjedeći u bratovu naslonjaču i prebacujući brojne programe na bratovoj televizijskoj pretplati. Težak je izbor bio pred stricem Vinkom. Valjalo je u iduća dva sata odlučiti hoće li radije gledati dokumentarce o tatarskoj kuhinji (pretpostavljao je da se radi o sirovoj verziji), dokumentarce o kućnim otrovnim životinjama u polarnom pojasu, veseli indijski anime o najvećim tragedijama u dvoranskim spri-

nterskim disciplinama na travi ili pak reality show o izvlačenju kanadskog eurojackpota. Trenutno je bio nekako najbliži zadnjoj opciji, jer je volio pratiti statistiku izvučenih dobitnih brojeva, kada su odjednom do njega počeli dopirati glasovi iz drugih dijelova kuće. „Gladan sam, hoće skoro klopa?“, odzvanjalo je s južne strane. „Trebalo mi cjelodnevni suhi lunch paket za pola sata!“, zagrmi s istoka. „Mooolim?! Pa ručali smo maloprije, nisam ni sude još oprao! Kakav sad paket, jel to nešto za poštu?“, prenuo se stric Vinko iz svoje udobnosti. Nije mogao vjerovati da se već treba ponovo zavući u kuhinju. „Kakvu poštu, pa za pola sata krećem u podruženi boravak na instrukcijama i nema me do iza ponoći. Predvečer imamo ponavljanje iz Obrane i zaštite na radu, prije toga moram nešto i pojesti.“, pojasni mu nećakinja. „A da si uzmeš nešto putem u pekari ili naručiš dostavu? Tako će biti svježije. Ili da samo ubodeš nešto na instrukcijama iz Domaćinstva? Sigurno se tamo nešto kuha ili peče.“ pokušao se Vinko malo izvući od posla. „Domaćinstvo imamo tek sutra ujutro i vježbat ćemo postupak zamrzavanja gotove hrane, to je postala standardna tema na maturi. Ma samo mi spremi juhu, umak i urmašice. Može i u istu posudu.“ odvrati mu u prolazu kćerka obitelji Medić. Dok je trpao sve potrebno u kartonsku kutiju od cipela, dojuri i mali Medić: „Jel gotov sendvič? Samo da nije presuh ili siromašan, uvijek užasno ogladnim kad rješavam zadaću o ciklotomskim polinomima.“ „A zašto onda to nisi radio prije ručka? Bilo bi bolje da si sad opet učio za kontrolni iz algebarskih zatvarača, to kvalitetno zatvara apetit.“ posavjetovao ga je stric Vinko, mažući usput razrezanu perecu paštetom od kaktusa. „Kako vam roditelji inače stignu sve poslužiti?“, interesirao se, ali su svi već otišli predaleko da bi odgovorili na njegovo pitanje, koje kao da je putovalo daleko daleko, sve negdje do zračne luke Incheon, gdje je upravo sletio zrakoplov iz Wuhana te su članovi posade štapovima tjerali van putnike i njihovu prtljagu.

„Kakve su nam to brošure tutnuli u ruke?“ upita mama Medić svog supruga dok su čekali u redu za prolazak kontrole putnih isprava. „Nemam pojma, prepoznajem samo uskličnike i redne brojeve strana. Ove mi slike izgledaju kao neke grinje ili tak nešto.“ odgovori on, pokušavajući zvući hlače iz kaveza u koji su zapele, a koji je sa sobom nosio putnik ispred njih. „Pa da, valjda kao da ovdje treba češće nositi stvari na kemijsko čišćenje ili možda malo opkuhati posteljinu. Ma uvijek neki posebni savjeti. Hoćemo li stići na vlak?“, upitala je pomalo zabrinuto jer se red sporo micao. „Moramo, karte koje smo dobili su za danas. Ali svejedno se ne bih gurao preko reda kad vidim sve ove zvijeri. Brzo ćemo proći pa onda jurimo na peron.“, rekao je tata Medić stišćući u ruci putovnicu i putne karte. Red se ubrzo zaista počeo brže micati jer je jedan zaposlenik promijenio baterije u beskontaktnom toplomjeru pa je mjerenje temperature svih nehladnokrvnih

putnika postalo znatno kraće nego dok su mjerili živinim toplomjerom, čekajući da se baterije napune. Uletjeli su u vlak koji je vodio do glavnog kolodovora, tamo u idući vlak pa su zatim još jednom presjeli. Vremena za razgledanje nije bilo jer su presjedanja bila vrlo kratko i dobro isplanirana. U svakom od tri vlaka su gledali isti crtić koji se tijekom puta ponavljao u više navrata i negdje pred Yeonsuom su shvatili da se radi o prilagođenim uputama o ponašanju za vrijeme vožnje. Kondukterka je nakon svake stanice prošetala vagonom te ih nije baš doživljavala unatoč njihovom konstantom mahanju putnim kartama, tek bi se na izlazu iz vagona kratko okrenula i nasmiješeno naklonila. „Čuj, kad ne gledaju karte mogli smo i besplatno putovati. Jesu i ovi vlakovi neka nagradna igra?“, zbunjen je bio tata Medić. „Zanima me koliko toj domaćici puta plaćaju da samo šeta po vagonima gledajući u taj neki tablet s iscrtanim križićima i kružićima. Mislila sam da će nam barem koji put ponuditi kavu, čaj ili sangriu, pa ima tu vožnje.“, nije bila najsretnija mama Medić.

Kad su napokon stigli u Yeonsu, po izlasku iz vlaka ih je dočekaao neviđeno srdačni predstavnik lokalne turističke zajednice, koji ih je pozdravio dubokim dugotrajnim naklonom, zbog čega su se osjećali izrazito počašćenima, sve dok nisu shvatili kako je čovjek samo iskoristio priliku zavezati lijevu cipelu. I to neku s petom ukrašenom metalnim okovom, izvan svake mode. Svog domaćina nisu najbolje razumjeli, ali komunikacija je ipak nekako funkcionirala. Dojmio ih se obilazak replike broda kornjače u realnoj veličini, na samoj obali, nakon čega su otišli na objed u obližnji restoran. „Jel se tu štedi na namještaju, ili je to neka nova fora da se odmah i prigled nakon ručka?“ upitao je tata Medić vidjevši da se u restoranu sjedi na podu pored dugačkih stolova. Počeo se još lošije osjećati kad je shvatio da se po dolasku u restoran svi gosti odmah moraju izuti. Nikako mu nije polazilo za rukom osoblju pojasniti da sandale nije skidao od samog polaska na put i kako bi vjerojatno bilo mudrije da u njima ostane barem još neko vrijeme. No nitko za tu opciju nije htio niti čuti, pa se u čarapama polako oddegao do predviđenog mjesta, a unutar nekoliko minuta su se ekspresno ispraznili i okolni stolovi. Mama i tata Medić su se na jedvite jade smjestili uz ekstremno niski stol, prvi koji su vidjeli da ima rupu za postaviti mrežastu metalnu posudu u kojoj se nalazi vrelo kamenje. Ubrzo je na stol stigao i glavni specijalitet, jegulja koju su vješto škarama narezali na kolutiće koji su se zatim pekli na rešetki zagrijanoj vrelim kamenjem. Domaćin je pečene komade slagao na poslužavnik pred njima te usput, sad pak drugačijim škarama, rezao neko duguljasto povrće, prema njihovoj slobodnoj procijeni, iz roda kupusnjača (povrće, ne domaćin). Kako su im ruksaci sa žlicama koje su uspjeli sačuvati ostali u improviziranoj restoranskoj garderobi, morali su pokušati jesti štapićima, što im je predstavljalo

golem izazov. Za početak su se uglavnom snalazili nabadajući pojedine komade na jedan štapić, a čitava stvar je bila spašena kada je stigla i juha od jegulje, uz koju su stigle i spasonosne žlice.

U isto je vrijeme i Vinko pripremao laganu krepku juhu od riblje i svinjske glave, s malo suhog mesa, volovskim repom i usahlom repom. Planirao je taj lagani ljetni obrok razvući na barem tjedan dana, ne bi li si na taj način kupio malo dodatnog vremena za proučavanje dokumentarnih programa. Taman dok je rezuckao krupne komade luka i slanine, u kuću je neočekivano ušla kćer obitelji Medić. „Bok striko, što to tako miriše? Opet si promijenio losion poslije brijanja?” upitala ga je. „Samo prokuhavam stariju riblju glavu. Otkud ti tako rano? Nemaš li danas dodatne instrukcije iz povijesti novog srednjeg starijeg doba?”, bio je Vinko donekle zbunjen. „Otkazane su jer se instruktor ne osjeća dobro, izgleda da ima neku virozu. Naravno, prema ugovoru to ne znači da će nam vratiti novac. Neki drugi instruktori kažu da mu tako i treba jer se stalno želi dodatno zaraditi pokazujući gradske znamenitosti turistima iz Koreje. Sad se očito preforsirao pa će mu trebati neko vrijeme da se oporavi.”, pojasni mu nećakinja. „Hm, zvuči kao neki pohlepnik. Nego, a tko će sad voditi znatiželjne turiste? Ako traže nekog novog i iskusnog, ja sam ipak ovdje živio još u doba dok grad nije bio niti izgrađen. A leže mi i strani jezici, čitao sam mnogo ruske literature, pogotovo Gelfanda, zatim Euklidove Elemente na izvornom grčkom i stripove na portugalskom, lako bih se snašao i uklopio.” nabrajao je stric Vinko. „Ne znam, vidi u Narodnim novinama traže li što, jurim!”, dobacila mu je nećakinja koja je već bila u odlasku. Samo je u sobi ostavila službenu aktovku akademije za instrukcije, kakvu su bili obavezni nositi svi polaznici, te ju na brzinu zamijenila spremno spakiranim ruksakom za produženi boravak i odjurila van. Vinko je ostavio čorbuljak da se krčka te se bacio na pregledavanje oglasa. Nakon nekoliko sati prelistavanja oglasnika shvatio je da se radi o izdanju od prekjerkjučer, no tko mu je kriv kad uvijek čita od zadnje strane, gdje se oglašavala prodaja rabljenih goblina i stolnih računala datuma novijeg od onog obitelji Medić. Zatim je stao za računalo i počeo tražiti svježju potražnju radnih mjesta. Gledao je i gledao, ali nije se mogao oteti dojmu da se na tržištu nešto gadno sprema. Potražnje je bilo vrlo malo, uglavnom za poslove dizajnera stilskog web namještaja i uređivače cyber-vrtova. Nitko nije tražio niti jednog jedinog turističkog vodiča, što mu je bilo prilično suspektivno. „Pa mora netko vodati sve te turiste, sigurno ih neće pustiti da sami bauljaju naokolo. Možda da ih idem u grad potražiti pa mogu malo uskočiti...”, razmišljao je dok je u kuhinji već lagano kipjelo na sve strane. Od te je namjere ipak odustao jer je vani puhalo, a uskoro će mu i serija.

Vožnja žičarom je bila očaravajuća. Mali vagoni, odličan pogled na more

i grad s obližnjeg otočića. Uskoro će mrak te se mama i tata Medić spremaju na polazak. Vidjeli su zaista mnogo i puni su dojmova i riže. Domaćin ih je otpratio do vlaka u kojem ih je brzo svladao umor. Trebalo se vratiti sve do zračne luke Incheon. Put do glavnog grada je prošao brzo i glatko, malo su proučavali dostupne domaće časopise i raspravljali koliko poklona zaista trebaju i mogu kupiti bez da premaše predviđenu težinu prtljage. Najbolji izbor su svakako bili magneti i podmetači za čaše, jer se radi o korisnim suvenirima koji ne koštaju mnogo, ne zauzimaju puno mjesta u ruksacima, a od pojedinog kompleta se mogu dobiti pokloni za više prijatelja. Na kolodvoru su još jednom bili izloženi začuđenim i znatiželjnim pogledima drugih putnika, donekle zbog svoje korpulentnije građe, nestandardne za to podneblje, ali mnogo više zbog odlučnog odbijanja dodavanja kockica leda u kavu. Jedino su se mogli smrznuti pri pomisli takvu kombinaciju. Tata Medić je shvatio da bi ga ovdje mogli lako prevariti u računu, unatoč njegovom dokazano briljantnom poznavanju aritmetike i Iwasawine teorije. Naime, često zbog nerazumijevanja pisma i jezika nije mogao razaznati koja je cijena pridružena kojem proizvodu. U kafiću je tako bio uvjeren da najmanju od cijena navedenih na ulazu mora imati espresso, ali tu je narudžbu platio čak i manje od očekivanog. Kada je konobaru uporno gurao veći iznos, ovaj mu je samo nekoliko puta odvratio „Americano. Americano!“ Nije mu bilo jasno kako da čovjeku dokaže da on ipak nije iz Amerike i neka ga bolje prestane tako nazivati. Zadovoljni i pomalo umorni, sišli su na etažu –10, razmišljajući kako su tamo ljudi opterećeni negativnim brojevima. Dok su u omalenoj ostakljenoj čekaonici gledali direktni prijenos opere, primijetili su da se vani počelo događati nešto čudno. Broj osoblja prisutnog na toj etaži je znatno porastao, službenici su počeli oblačiti rukavice, a na mjestu gdje se prije ukrcaja u vlak pregledavaju karte su postavili posebne oznake za zaustavljanje i trake na međusobnim udaljenostima od otprilike šest metara. Kada su opera i bis završili, pokupili su svoje stvari te odlučili krenuti prema ukrcaju. Strpljivo su čekali u redu dok im službenik nije palicom mahnuo da priđu. Kada su se donekle približili, gurnuo je prema njima drvenu košaru i gestom pokazao da u nju trebaju nešto staviti. Smatrajući da je čovjek vjerojatno gladan ili žedan, ubacili su u košaru par krušaka i polupraznu bocu vode te mu ju gurnuli nazad. On je neko vrijeme naizmjenično promatrao njih i sadržaj košare, pa zatim uzeo drugu košaru, opet praznu, i nju također poslao pred njih. „Taj lik sad već pretjeruje.“ pomislili su, ali su ipak u košaru odložili teglicu u kojoj je bilo još malo meda i zatim mu vratili košaru. Isti postupak je zatim ponovljen još par puta, dok nisu odlučili da u košaru ipak odlože putne karte i isprave, nakon što im je službenik vratio košaru s čistim rubljem. Službenik je tada ispustio uzvik olakšanja te uzeo tablet. Proveo je neko

vrijeme igrajući se, zatim je malo čitao knjigu u elektronskom obliku, pa pogledao što ima novog na portalima, dok nije napokon pogledao prema mami i tati Medić. „Via Wuhan, ha?“, upitao ih je. Polako je odmahnuo glavom te im zatim pokazao prema jednom od izlaza. Prošli su kroz vrata nakićena fluorescentnim oznakama i ušli u vlak u kojem su tada bili jedini putnici. Situacija se nije promijenila idućih nekoliko sati, nakon čega je vlak napokon krenuo. Bilo im je čudno da nema drugih putnika, no tješili su se da drugi možda nisu na nagradnom putovanju pa je ovakva komocija ipak zaslužena. Vožnja je bila relativno duga, a mjesto do kojeg su na kraju došli im definitivno nije izgledalo kao zračna luka, već poput nekog starijeg vojnog postrojenja. Tada im više ništa nije bilo jasno.

„Neki iz razreda kažu da od ponedjeljka škola neće raditi. Navodno dvatri tjedna, a možda i duže. Šteta, baš sam se pripremio za zadaćnicu iz Teorije modalnih modela.“ ispričao je mali Medić stricu Vinku po povratku kući. „Zbilja? A zašto to tako odjednom?“, raspitivao se Vinko vadeći nećaku repu na poslužavnik. „Mjera opreza!“, odgovori mali Medić podižući kažiprst. „To valjda dođe nešto kao integral i mjera, ajde dobro. Odakle takva informacija?“, sumnjičav je bio Vinko, koji je odmah krenuo upaliti televizor da provjeri najnovije vijesti. „Susjed šogora roditelja jednog dječaka iz suprotne smjene je prijatelj žene bratića pomoćnika tajnice šefa Civilne zaštite na radu u vojsci. Zasad ne žele otkriti detalje, ali treba paziti, a vijesti o takvim stvarima se obično šire brzo kao epidemija.“, konstatao je mali Medić vadeći kosti iz riblje glave. „Epidemija, kažeš? Možda i ne znaš koliko si u pravu...“, promrmljao je stric Vinko više za sebe, ne skrećući pogled s televizora na kojem je promatrao trenutnu navalu na prehrambene proizvode u trgovinama hranom. Nekako je sada vidio i širu sliku pa se smrknuo više nego inače i postao pomalo zabrinut. Razmišljao je o turniru u kanasti na kojem je trebao sudjelovati idući tjedan, ali zaključio je da ne treba brzati sa zaključcima. Spremio se, uzeo štap, šešir i stolicu pa krenuo kod Gnjidaršića. Malo će sjesti, odmoriti i poslušati što se tamo priča, neke korisne informacije o sadnji gomolja, blefiranju u šahu ili trenutnoj situaciji će tamo sigurno čuti.

Na vagonu u kojem su se nalazili mama i tata Medić su se otvorila samo jedna vrata, upravo ona na koja se nastavljao improvizirani tunel koji je više izgledao poput prozirne plastične cerade. Uzeli su svoje stvari, usput malo pokupili mrvice suhих kekša na koje su navalili u vlaku, a zatim krenuli kroz tunel. Radoznalo su promatrali okoliš, u kojem se i nije imalo što za vidjeti. Samo škrta priroda i siva betonska zgrada okružena golemim parkiralištem na kojem se nalazilo nekoliko kombija i automobila. Na parkiralištu, daleko od tunela, nalazila su se trojica promatrača koji su djelovali vrlo smrknuto i ozbiljno, čak nisu niti reagirali na veselo mahanje

mame i tate Medića. Pomalo uvrijeđeni ignoriranjem, a i potjerani potrebom za toaletom, požurili su proći tunel i ući u zgradu. Na izlazu iz tunela ih je čekao sitan čovjek u zaštitnom odijelu koje je tatu Medića podsjećalo na kombinaciju ronilačkog odijela i opreme potrebne za hvatanje ili dresiranje bijesnih pasa. Odmah mu je to počelo izrazito ići na živce. Ronjenje nije podnosio jer bi ga uvijek počelo boljeti u ušima, a psi pak njega nisu podnosili pa nije gajio simpatije niti prema njima niti prema njihovim vlasnicima. A još mu je taj prezaštićeni čudak odbio i pružiti ruku na pozdrav, samo se povlačio prema nazad kao u nekom čudnom plesu. Mama Medić je razmišljala može li takvo odijelo ići na kemijsko čišćenje i za koliko se posto skuplja u pranju. Takvi su ju podatci o odjeći uvijek posebno interesirali jer nije bila pobornik nikakvog skraćivanja, sužavanja ili proširivanja zbog svoje fobije od igala. Zakrabuljena individua ih je bez riječi odvela u veliku prostoriju, nalik na sportsku dvoranu bez predviđenog prostora za gledatelje, u kojoj se su na savršeno preciznim udaljenostima nalazile gomme namještenih bolničkih kreveta. Pokazao im je gdje se mogu smjestiti te žurnim korakom napustio prostoriju. Čim je izašao, mama i tata Medić su istim putem pojurili do toaleta, a zatim se vratili, raskomotili i smjestili na krevete predviđene za njih. Bez riječi su se pogledali, oboje slegnuli ramenima te utonuli u san.

U Gnjidaršićevoj gostionici je vladala neka čudna atmosfera. Stric Vinko je tamo zalazio gotovo svaki mjesec i mogao je odmah prepoznati promjenu. Ovaj put nije bila tako očita kao kad je ugostitelj povisio cijene pa su gosti odmah organizirali intervenciju te zatim demonstracije i konačno dolazak u hladnom pogonu, ali u zraku se osjećala neka nestandardna sumornost. Pozadinska glazba je bila zavijajuće opora, za nekim stolovima se samo šutjelo, dok su se za drugim stolovima vodile žive rasprave o besmislenim temama. Vinko je zauzeo mjesto za šankom i mahnuo Gnjidaršiću da priđe. Ovaj je upravo klasičnom kariranom krpom brisao rub vinske krige, tresući usput s velike visine sadržaj pepeljara u smeće. Probio se kroz oblačić pepela i prišao Vinku, noseći mu odmah i čašu vode te malu posudicu s par neprženih kikirikija. „Stari, kakva je situacija danas? Jesi li načuo što od onih novinara koji se tuda svakodnevno motaju?” upita ga Vinko prebirući po grickalicama. „A gledaj, nisam ti ovako nešto već dugo vidio. Najprije je stigla službena obavijest da bi naručena roba mogla kasniti te da se pripremimo za neke kao posebne mjere. Odmah me to zaintrigiralo pa sam htio vidjeti što znaju novinari koji su taman kafenisali na terasi. Ali od njih nisam mogao izvući baš ništa. Ma, bila su ona trojica koji rade za Enigmatiku i vode rubrike iz algebre i s njima još onaj iz poljoprivredne kolumne pa su bili u raspravi o uređenim poljima pa u traženju svih rješenja u skupu realnih brojeva nekog ništavnog sustava

Zadatak 4

$$x + \log(x + \sqrt{x^2 + 1}) = y$$

$$y + \log(y + \sqrt{y^2 + 1}) = z$$

$$z + \log(z + \sqrt{z^2 + 1}) = x$$

i tko bi ih onda prekidao. Kasnije poslijepodne je došao i onaj lik s televizije, a njega je ubrzo netko nazvao pa je morao odjuriti. Uletio je platiti račun, samo mi je kratko rekao da će sad trebati posebno paziti s kim se družiš i što jedeš. Kao da to nisam i sam znao.", ispričao je Gnjidaršić. Stric Vinko je odmah gurnuo posudicu s kikirikijima daleko od sebe, sve do ruba šanka i nije bilo jasno na koju će stranu posudica pretegnuti. „Znači, kao i obično. Svi sve znaju ili barem naslućuju, ali nitko ništa još ne zna sigurno i definitivno. Podsjeća na modernu teoriju skupova.” komentirao je zamišljeno. „Naravno. Navodno su problemi počeli s prijevoznicima, turistima, povratnicima, gastarbajterima i onima koji ne pokrivaju svoje porezne obveze. Vrlo brzo bi trebale biti objavljene neke odluke pa ćemo znati kako se stvar razvija. Moguće su razne zabrane. Još će mi i zatvorit gostionu jaj jaj...”, jadao se ugostitelj. „Ajde brate, pa bar je tebi to kao dobar dan. Sanitarna inspekcija i Odred za dobar, loš i zao ukus te zatvaraju na mjesečnoj bazi.” presjekao je Vinko njegovu žalopojku te krenuo u šetnju.

„Zgodan je ovaj hostel. Dosta je prostran, pomalo retro, ali ima neki poseban šarm.” konstatirala je mama Medić idući dan. „Aha, meni je ok. Krevet je mekan, ima mjesta za stvari i tople vode u ćupu, a uskoro bi mogao i neki doručak. Dosta je alternativno i asketski uređeno, ali čitao sam da u ovom dijelu svijeta vole takve fore. Ono, kao dojadili su im fensi hoteli, a na ovaj način se ubija i otuđenost, a još se i trude dodatno pojačati dojam onakvim zaštitnim odijelima. Jedino mi nije jasno zašto nam nisu javili o produžetku ovog izleta. Jesi možda pogledala u rasporedu vožnje kad vlak opet ide, ako ćemo se malo zaletjeti do grada?”, bio je dobro raspoložen tata Medić. „Nisam, u onom vlaku nije ništa pisalo. Hoćeš da se prošetamo malo oko zgrade?”, predloži mama Medić. „Može, ajmo prije doručka, već čujem neko zveckanje posuđa u daljini.”, pristane tata Medić. Ubrzo su otkrili kako su svi izlazi zaključani i zabarikadirani. Sanitarnom čvoru su mogli pristupiti, ali ne i drugim prostorijama. Povrh toga, nikakvog izlaza van nije bilo. Odlučili su da neće praviti probleme te se vratili na svoja mjesta i planirali se o svemu raspitati kada dođe doručak. Ubrzo je u dvoranu dojurilo nekoliko zaposlenika, svi zakrbuljeni kao onaj čudak koji ih je jučer ovamo uveo. Izmjerali su im temperaturu, počesljali ih, promijenili posteljinu, s tim da su jučerašnju spalili na licu mjesta. Vatru koja je tako nastala su odmah iskoristili za korejski roštilj i ta je ideja upravo oduševila tatu Medića. Tako pripravljeni ražnjići su bili meki kao sapun, još preliveni

blago ljutim umakom i dopunjeni punim zdjelicama riže. Nakon doručka je jedan od zaposlenika prišao Medićima i predao im papir na kojem je bio ispisan niz pojmova i taman kad su se ponadali kako se radi o odabiru jelovnika za ručak, shvatili su da je to popis brojnih svjetskih jezika. Tata Medić je na popisu pronašao njihov te pokazao zaposleniku, ostavivši pritom na papiru priličnu mrlju od umaka. Unatoč maski se jasno mogao nazrijeti zaposlenikov izraz gađenja. Kratko im je prstima pokazao dva-tri, zbog čega su pretpostavili da čovjek možda želi zaigrati par-nepar ili počinje s nabranjem prostih brojeva. Nakon što su mu, pokazujući trčanje u mjestu, pokušali dočarati izlazak van, samo je odlučno glavom pokazao negativan odgovor, što je zbog zaštitnog odijela izgledalo dosta uvrnuto pa su oboje prasnuli u smijeh dok je zaposlenik ljutito odmarširao iz dvorane. Nešto kasnije su im donijeli tablete na kojima je bio instaliran TikTok i tečaj korejskog jezika, primjerke nekoliko planetarno poznatih časopisa poput Drugog izbora i Medvjedeg vjesnika, te veliku ploču za go. Tijekom dana se u dvoranu smjestio zamjetan broj došljaka, koji su uglavnom zauzimali udaljene krevete te odbijali bilo kakav razgovor i kontakt s njima. Mama i tata Medić su smatrali kako se radi o društveno izoliranim ljudima, koji su povodom nekih intervencija ciljano smješteni u ovakvu situaciju kako bi poradili na socijalnim kontaktima.

Vođen svojom ponekad neispravnom dedukcijom, stric Vinko se od Gnjaršića uputio prema svojoj kući. Odlučio je uzeti sa sobom svoj uvijek spremni paket potrepština za krizne slučajeve, te se zatim čim prije vratiti kući svog brata kako bi mogao pomoći nećaku i nećakinji ukoliko ga zatrebaju. Polako je već padao mrak, gužve na cestama su jenjavale, a sredstva javnog prijevoza su bila poluprazna. Ujurio je u kuću, bacio u smeće pristigle račune i dosadne e-mailove, zalio ruže i koprive te u veliku putnu torbu utovario paket koji je čuvao ispod kreveta. Paket je bio prilično težak, ali torba je imala kotačiće pa ju nije bio problem gurnuti niz stepenice. Zatim je sve stvari koje su ostale čitave potrpao u nekoliko vrećica i krenuo. Već nakon par sati je došao prvi tramvaj, u kojeg je nespretno uskočio, malo poderao hlače te nehotice pogurao nekoliko putnika. Par stotina metara prije stanice na kojoj je trebao izaći je tramvaj iznenada stao te je vozač preko razglasa obznanio putnicima da odlukom rukovodećih tijela i likova ovog trena na snagu stupa trenutna privremena obustava javnog prijevoza, koja će trajati do daljnjeg. Nakon toga je vozač izašao van, dok je tramvaj zatvorenih vrata ostao na pruzi. „Pa jel nije mogao doći barem do iduće stanice?“, zapitao se stric Vinko. Dok su drugi putnici počeli nazivati svoje bližnje i reklamacije te mijenjati statusu na društvenim mrežama, Vinko je iz jedne od vrećica izvadio nešto alata i počeo čepkati oko jednih vrata. Već pred jutro ih je uspio otvoriti, a zatim nekako i izbjeći stampedo

drugih putnika koji su pojurili van. Pokupio je razbacani alat te se umorno odvuкао do bratove kuće i zavalio u krevet pod šatorom.

Mami i tati Mediću je vrijeme dosta brzo prolazilo. Odmarali su, čitali, vježbali lažna otvaranja u gou te čak razmišljali da počnu malo učiti i korejski. Hrana i smještaj su bili sasvim u redu, a praznih kreveta je u dvorani bilo sve manje. Pravila oblačenja zaposlenika se tijekom dana nisu mijenjala i nikako im nije bilo jasno zašto su svim novinama koje su im donosili nedostajale početne strane. Drugi ljudi koji su se tamo nalazili su im uglavnom djelovali dosta čudno. Neki su samo zamišljeno ležali na krevetima, neki su konstantno visjeli na mobitelima, dok su neki, a takvih je bilo najviše, neutješno ridali i naricali. „Baš i nije neka elita, ovo izgleda kao najgori reality show ikad snimljen.“ zaključila je mama Medić. „Ako ovi budu tako naporni i po noći, kako ćemo spavati? Mogli bi probati napraviti čepove za uši, nađemo li pogodan materijal. No, to neće biti jednostavno jer se najprije treba odlučiti i za pogodan oblik. Što ti misliš: kugla, valjak ili stožac?“, premišljao se tata Medić. „Valjak, svakako. Bilo bi dobro da nađemo malo vate.“ razmišljala je mama Medić. Nakon večere se u dvorani opet pojavilo nekoliko zaposlenika koji su gurali i kolica s različitim medicinskim priborom. Među ostalim, imali su i vatu na koju bi stavljali po par kapi alkohola prije negoli su pojedincima davali injekcije i surjekcije. Mama i tata Medić su im se vješto prikrali s leđa te ih uplašili glasnim povikom nakon kojeg su ovi odjurili iz prostorije, što im je omogućilo da uzmu paketić vate. Od nje su lako izradili čepove za uši, koji su im olakšali san.

Bilo je već rano poslijepodne kad se Vinko probudio. Bio je umoran i zgužvan, glava ga je boljela i oči su ga pekle. Odvuкао se u kuću, gdje ga je zapahnuo reski miris kakav se obični širi iz dostavnih vozila. Odmah si je u kuhinji pristavio kavu te na stolu primijetio već zgužvanu kutiju oblika kvadra. „Ok, naručili su pizzu, bar nisu gladni. Joj, koji je uopće dan danas?“ zapitao se. Sa šalicom kave u ruci se smjestio pred televizor i počeo prebirati po programima. „Hej, super da si tu. Baš trebamo karticu!“ uzviknu odjednom mali Medić koji se pojavio u dnevnoj sobi. „Karticu? Kakvu, zašto?“, nije Vinku bilo baš jasno o čemu se radi. „Rano jutros je objavljeno kako škole neko vrijeme neće raditi, zabranjuju se sva veća okupljanja. Što je skup diskretniji, to bolje, otprilike. Zato od ponedjeljka nastava kreće preko radija, televizije, interneta i dopisno. E sad, kako ja ovo polugodište imam veći broj predmeta, a sestra će pratiti i posebne kodirane programe škola za instrukcije, trebat će nam bar dva televizora.“ pojasni mu nećak. „Baš gledam ponudu televizora, krenula su odmah i prigodna poskupljenja, za oko 70%.“, ubacila se u razgovor i kćerka obitelji Medić. „Prijedlog je da se ne hoda puno po trgovinama, pa smo mislili naručiti neki da nam dostave čim prije. No, plaća se isključivo karticom.“ Sada je Vinku sve

već bilo jasnije. Srknuo je kavu, iz stražnjeg džepa izvukao novčanik te im pružio blatnu bakrenu karticu. „Pin znate, ako će vam trebati.“ „Naravno, godina rođenja Harish-Chandre i Borela, kao i obično. Hvala!“, u jedan glas su mu rekli nećaci te krenuli u kupovinu. Vinko je zatim duboko uzdahnuo, protrljao lice dlanovima te prebacio na program koji je po čitave dane prikazivao vijesti. U idućih par minuta je saznao sve o uvedenim restriktivnim mjerama, opasnosti od epidemije, brzini njena širenja te o dobitnicima Abelove nagrade. „Bome su i zaslužili!“ konstatirao je na kraju (zaslužili nagrade, ne epidemiju, da ne bi bilo zabune).

„Meni se čini da su neki ljudi ovdje uplašeni, neki malo kao bolesni, a neki bolesno uplašeni.“ podijelila je svoja razmišljanja sa suprugom mama Medić sjedeći na krevetu i listajući krojeve modnih kombinacija s prošlogodišnje dodjele SIA. Neki od krojeva su joj se čak i dopadali, ali bila je sigurna kako su primjereni isključivo za osobe sitnije građe. „Slažem se. Već nekih pola sata pokušavam pogoditi koji se tresu od straha, a koji od vrućice. Možda smo mi ipak ovdje došli nekom greškom. Ne bih baš rekao da su nas zadržali radi naše sigurnosti ili dodatnog vremena za odmor. Misliš li da su našima doma sve javili?“, po prvi put od polaska na put je tata Medić postao zabrinut. „Valjda jesu. Pa trebalo bi se raditi o uhodanom postupku, nismo mi prvi kojima se ovo događa.“, utješno je izjavila mama Medić nastojeći i sama vjerovati u izrečeno. Ubrzo su im izmjerili tlak, visinu i opseg vrata. „Ovi ko da nas pripremaju za vješanje!“ dometnuo je tata Medić na što su se supruga i on veselo nasmijali, uz negodovanje svih ostalih koji su se nalazili u prostoriji.

Radio uređaji su u svakoj prostoriji prenosili isti program i Vinka je to sad već živciralo. Iako je stavio slušalice u uši i na diskmenu iz svog paketa za krizne slučajeve slušao starije koračnice, jednolični glas spikera je konstantno dopirao do njega i nije mu dao mira. Ne toliko zbog slabe intonaciji niti lošeg odabira popratne glazbe, već više zato što su mu pojedine riječi bile tako poznate, ali ih nikako nije mogao smjestiti u smisleni zajednički kontekst. „A dobro, što to slušate? Pa ako i je nastava, nije li trebala početi tek u ponedjeljak?“, zagrmio je izvadivši slušalice i odloživši diskmen na obližnji komposter. „Nastava ide od ponedjeljka, ali ovo je ubrzani tečaj LateXa. Koristit ćemo ga za pisanje svih oblika ispita.“, dobacila mu je nećakinja i odmah mu je postalo jasno odakle zna sve te izraze, jer je u mlađim danima i on koristeći isti program napisao formulu-dvije. „Složit će nam nekakav online editor u kojem ćemo sve pisati za vrijeme ispita. Tako će se odmah vidjeti tko što piše i s koje ip-adrese. Kažu da tako preuzimamo najmoderniji način rada, bez suradničkih zvanja. Samo još treba svladati pisanje, zato ovaj tečaj puštaju danonoćno.“ dodao je mali Medić. „U redu, onda uživajte. Idem prošetati do tržnice. Kupit ću par glavica

luka i jesti ih kao jabuke, no više me zanima da usput provjerim da li je istina da se red za ulazak proteže preko četiri ulice i dva trga. Da možda kupim nešto klope da dočeka vaše roditelje?”, upitao je oblačeći staru dlakavu promočivu vestu iz ranije spomenutog paketa. „Kad smo kod njih, javili su iz konzulata da su ih zadržali u karanteni blizu aerodroma tamo u Koreji. Samo na par dana.” dodala je kćerka obitelji Medić onako usput, slušajući radio i usput pregledavajući komentare na društvenim mrežama o prednostima i manama LaTeXa. „Što?! A kad su to javili, jesu li dobro, treba li im što, možemo li stupiti u kontakt?!” počeo je iznenađeno ispaljivati pitanja stric Vinko. „Ma sve ok. U stvari, nisu ništa govorili o tome.”, ispravi nećakinja samu sebe pa nastavi: „Javili kratko jučer, toliko da ih ne čekamo na večeri. Nekoliko dana će im pratiti simptome, utvrditi jesu li zaraženi pa ih pustiti.” „Što, pustit će ih bez obzira jesu li zaraženi ili ne?”, začudio se stric Vinko. „Pa neće se toliko tamo s njima natezati. Jedino im je bitno znati kojim letom da ih pošalju natrag, da li onim u kojem će ići zdravi ili onim u kojem će ići bolesni. Tu su idući tjedan.” ubacio se u razgovor i mali Medić, pokušavajući na zaslonu mobitela nacrtati komutativni dijagram iz homološke algebre. „A super. Nadam se da je red za ulazak na tržnicu još i veći od onog što pričaju.”, promrsio je stric Vinko te izašao van.

Nakon dva dana su se mama i tata Medić već sasvim lijepo udomačili u svom neobičnom smještaju. Učenje korejskog jezika je još uvijek bilo na čekanju, jer su se zaokupirali drugim zanimacijama. Iz ponude društvenih igara su odabrali domino i igraće karte, ne da bi se bavili društvenim igrama na klasičan način, već kako bi izradom oblika vježbali vlastitu spretnost i koncentraciju. Tata Medić se uživio u izradu kula, tamnica i utvrda od karata, od kojih je pojedina gradio i na slobodnim i na zauzetim krevetima, ljuteći se pritom na sustanare koji bi mu ometali novi hobi. Mama Medić je za to vrijeme slagala različite vesele likove od domina, pazeći pritom na pravilne udaljenosti između pločica kako bi padom prve domine postigla željeni efekt. Neki nizovi domina su išli preko kreveta, neki skroz do sanitarnog čvora, a neki su se čak i penjali uz zid. Taman kad su planirali izradu zajedničke skulpture koja bi uključivala i karte i domine im je prišla zapanjujuća individua, koja je preko standardnog zaštitnog odijela stavila i poslovnu kravatu. „Ovako debelo stvorenje s kravatom baš podsjeća na mog šefa kojeg sad traži Interpol!”, smijao se tata Medić. „Meni izgleda poput onih oblih drvenih lutki gospode koje smo izrađivali u pilani za prošli Uskrs!”, krepavala je od smijeha mama Medić toliko da su joj i neke domine poispadale. Čovjek ih je neko vrijeme iz tog odijela zbunjeno promatrao na odgovarajućoj udaljenosti, a kad ih je napad smijeha malo prošao se okuražio i prišao im. „Dobar dan, ja sam vice-konzul iz vaše

ambasade.", uljudno se predstavio. „Bok, Vice. Si ti od nekud s mora?“, srdačno ga je upitao tata Medić te mu pružio ruku na pozdrav, na što se čovjek odmaknuo. „Nemoj biti tako napadan, možda nam samo želi prodati deke ambasadorice.“ prekorila ga je mama Medić. „Gledajte, došao sam vam pružiti potrebne informacije.“, počeo je čovjek mirno. „Jel o dekama?“ prekinula ga je odjednom mama Medić. „Ne, ne, gospodo, ne o tome. Sigurno vas zanima zašto ste ovdje.“ nastavio je jednako mirnim tonom. „Pa i ne posebno. Imamo i sami neke pretpostavke, a imamo i drugih problema i zanimacija.“ ubacio se sad tata Medić. Vice-konzul je uzdahnuo te nastavio: „Moram se u ime ambasade ispričati što se dovedeni ovamo na takav način.“ „Ma dajte, pa nije to ništa strašno. Mi smo ušli u vlak i kasnije ovdje izašli. Tko zna, da smo išli direktno na aerodrom možda ne bismo znali na kojoj stanici trebamo sići, možda bi naletjeli putem na neke barabe ili drumske razbojнике pa se još i nasekirali...“ preuzela je opet mama Medić. Došljak se rukama u rukavicama uhvatio za vizir i naslonio na krevet. Tata Medić je pomislio kako mu nije dobro pa je požurio ponuditi ga vodom, no u svoj brzini je greškom dohvatio šalicu vrelog čaja, koju nije uspio uhvatiti za dršku pa se opekao i sadržaj šalice slučajno izlio po vice-konzulovim nogama, koji je zatim odskočio unatrag te se počeo derati mašući rukama: „Epidemija je! Globalna! Sve je krenulo negdje putem kojim ste išli, za dva dana će se znati jeste li zaraženi pa vas šaljemo doma i ako može da se ne vraćate!“ Žustro se okrenuo i zaputio prema izlazu. Tamo se okrenuo još jednom te povikao tako da ga je cijela dvorana mogla čuti: „Vaši su obaviješteni!“ „Pomalo nepristojan čovjek.“ zaključila mama Medić te krene skupljati domine s poda i s bolesnika koji se nalazio na susjednom krevetu.

Strica Vinka je cjelokupna situacija vrlo brzo počela umarati. Tijekom dana bi manje-više ista nastava dopirala s radija, televizije, internetskih učionica pa zatim još i poštom. Rat nakladnika udžbenika, zbirki, vježbenica i radnog lišća je rezultirao hiperprodukcijom obrazovnih programa, koji su nastojali pokriti napredne, nazadne, manjinske i međunarodne kurikulume. Njegovi nećaci bi tijekom čitavog dana trčali s jednih masmedija na druge, zatim snimali kratke filmove prepisivanja zadaće i snalaženja u prostoru vlastitog doma, diktirali solilokvije i prijepise, da bi navečer, prije početka produženih instrukcija na kodiranim programima, sjeo s njima kako bi zajedno prošli kroz gradivo, zadaće i nadolazeće ispite. Ujutro je slagao sendviče, mažući margarin kao da prostire masnu postelju za nadolazeće redove sira i salame, grijao mlijeko te pravio bijelu kavu i crni cappuccino. A u vrijeme ručka je pohao i pohao i pohao. Vrlo brzo je prošao kroz sve permutacije začina, brašna, jaja i krušnih mrvica, otkrivši da tek nekoliko njih daje ukusan obrok. Od golemih zaliha svježe osušenog

kvasca i flaširanih gljiva je jednom prilikom pokušao napraviti pizzu, ali nije dobro odmjerio sastojke pa se obrok pretvorio u atomsku gljivu radi koje je u široj ϵ -okolini proglašena opća opasnost. Nakon ručka bi pospremio posuđe i šator te onda opet pokušavao pratiti rasporede te prilagođavati pristigle obrazovne materijale. To ga je podsjećalo na vrijeme kada je sortirao narudžbe u trećerazrednom restoranu brze prehrane i sada mu je postajalo jasnije zašto nije uspio zadržati taj posao. U ponedjeljak je stiglo izaslanstvo iz pilane, koje prilikom posjete domu obitelji Medić nije izlazilo iz službenog kombajna. Mami Medić su poželjeli brzi povratak, poručili da su u kantini postavili jednu stolicu manje te joj dovezli propisanu zaštitnu opremu koja će joj biti potrebna prilikom povratka na radno mjesto. Zaštitna oprema se sastojala od flanelske košulje na koju su pričvršćene prozirne rukavice, prsluka punjenog lažnim perjem obloženog flasterima i kacigom s drvenim vizikom koji je pokrivao čitavo lice. Navodno je sada tržište bilo izuzetno pogodno za distribuciju takvih kaciga te su na njihovoj proizvodnji radili punom parom. Tijekom večeri su navratili i kolege s posla tate Medića, službenim autobusima i s odobrenim putnim nalogima. Kratko su pozdravili te im ostavili kod jednog bilježnika ovjereni raspored kućnih dežurstava u firmi. Vinko je raspored pedantno dezinficirao te krenuo praviti večeru, prilikom čega je premoren zaspao režući džem, a nećak ga je taman namjeravao zamoliti za pomoć u zadaći iz Konkretna matematike, gdje je trebalo dokazati da za realan broj x vrijedi $\lfloor x + \frac{1}{2} \rfloor = \lfloor 2x \rfloor - \lfloor x \rfloor$, pri čemu je s $\lfloor x \rfloor$ označen najveći cijeli broj koji nije veći od x .

Zadatak 5

Iako je prostor u kojem su bili smješteni bio sasvim ugodno klimatiziran, te večeri je tatu Medića oblijevao znoj. Goleme kapi, veličine zrna graha kakvim je red pogostiti se za Novu godinu, polako i uporno su mu klizile niz čelo, ostavljajući znakovit trag kvadratne matrice. U prsima ga je stiskalo, dah mu je bio nekako kratak, a udovi kao da nisu bili njegovi. „Pa jel to ipak i mene uhvatilo!?” pomislio je. Bilo je kasno, svjetla su već pogášena i svi su smješteni na krevete. Atmosfera za spavanje je bila sasvim prihvatljiva, na povremeni suhi kašalj i potmule krikove je već navikao, ali nikako se nije mogao smiriti. Najprije se okretao i okretao, pa pao s kreveta, zatim je neko vrijeme sjedio na krevetu, pa je opet pao s kreveta, da bi sada ležao na stomaku skvrčen u oblik lopte za ragbi. Nije želio uzbunjivati supругu koja je spavala na susjednom krevetu, ali najradije bi glasno jaukao ili barem tražio neku utjehu u razgovoru. No, dobro je znao da takvo što u njihovu braku nije bilo prihvatljivo još niti u doba dok nisu imali djece. Počelo ga je žariti u zatiljku, da bi se kroz nekoliko minuta taj neizdrživo grozan osjećaj počeo spuštati njegovom utrobom. Tresao se i nije više mogao čekati da taj osjećaj prođe sam od sebe. Užasno ga je probadalo, osjećao se

kao pregažen i bio je siguran da je blijed poput kuhinjske krpe kakve se danas rijetko koriste. Nekako se ustao i u mraku navukao šapanke pa krenuo prema prostoriji u kojoj se nalazilo dežurno medicinsko osoblje, pridržavajući se putem za krevete. Nije se morao mučiti da sam dođe do te prostorije, jer je vrlo brzo osoblje pojurilo prema njemu. Ne zbog njegovog trenutnog stanja, već da spriječe sukob između njega i trojice drugih bolesnika koje je putem srušio s kreveta.

Kao mladiću su stricu Vinku grčki mitovi bili omiljena literatura, ali nije niti sanjao da će se imati priliku i sam susresti sa sličnim avanturama, barem kako ih je on doživljavao. „Heraklo je imao svega 12 zadataka, bijeda prema onom sa čim se ja ovdje svaki dan susrećem. Te spremaj, te kuhaj, te peri i peglaj, jer se ne može neuredan pred kamere školskih razreda. A poslovi su gori od borbe s hidrom. Kad bi njoj ofikarili glavu, narasle bi dvije-tri nove, a ovdje čim se napiše jedna zadaća, evo pet novih, čim operem jedan tanjur, stignu još četiri prljava, na jednu opranu čarapu dođe sedam prljavih... Baš me zanima kako bi se Goodstein ovdje snašao.” žalio je Vinko samog sebe. „Sizif je barem mogao dogurati kamen do vrha, meni se čini kao da ne mogu stići ni do pola puta. Još sam se i zapetljao u konce dok sam si krpao vestu, ne bi meni ni Arijadnina nit pomogla.” Zaista, nije mu bilo lako. Jučer je prisustvovao na tri roditeljska sastanka putem video veze, što je za čovjeka bez djece zbilja respektabilan broj. Kada se doda obaveza redovitog dolaženja na informacije, praćenje javljanja iz Ministarstva instrukcija te provjeravanje napisanih zadaća, dani su mu postajali pretrpani obavezama te je izgledalo kao da im nema kraja. Ubrzo je zaključio da rijetke trenutke odmora i slobodnog vremena više nema smisla provoditi gledajući televiziju. Većina je programa konstantno izbacivala statističke podatke o trenutnom stanju, što nije mogao slušati, a nije više mogao niti očima vidjeti članove nacionalnog znanstveno-istraživačkog projekta čiji voditelj je zaražen i ima blage simptome pa oni gostuju po kontakt-emisijama naričući i tražeći odgovor na pitanje što će sada biti s njima. Odlučio je prošetati pustim sporednim ulicama, skrivajući se od dronova pomoću kapuljače, kape i marame istovremeno.

Kada se mama Medić probudila, iznenadilo ju je što njen suprug na susjednom krevetu leži s infuzijom u ruci. Kada se malo razbudila, primijetila je da se u blizini nalaze i maska i boca s kisikom. Tata Medić je hrkao kao medvjed, ali svejedno mu je prišla i probudila ga. „Što je bilo, kako si?” upitala je zabrinuto dok je on pokušavao nadoći. „Ma samo sam užasno iscrpljen, proveo sam pola noći na zahodu, malo sjedeći, pa malo klečeći.” prozborio je s mukom. „Ipak si zaražen?” zanimalo ju je. „Ne, imao sam samo probavne probleme. Valjda od one klope jučer, ali baš me uhvatilo.” pojasnio je tata Medić. „Da znaš da me i ne čudi. Trpao si u sebe strašne

količine, pogotovo onog jače začinjenog kimčija, koji si i drugima uzimao s pladnja, čak i onima koji su na respiratorima.” prekorila ga je supruga. „Uh, još i svi oni sirovi slani račići, ali kad su tako slasni i riža uz njih samo klizi. Pa sve ono začinjeno povrće, ma znao sam da zdrava hrana nije dobra za mene. Daj da još malo odspavam, skoro sam i dehidrirao tijekom noći.” dovrši tata Medić te odmah padne u san. Mama Medić se poslužila i njegovim doručkom.

Stric Vinko je odlučio eskivirati današnji roditeljski sastanak i krenuo u šetnju pustim ulicama. Uživao je malo boraviti vani, unatoč potencijalnoj opasnosti. Nije previše niti pazio kojim putem ide, jer je bio zaokupljen novim nagradnim problemom koji je tog dana uspio uočiti u svom omiljenom enigmatskom časopisu „Spaljeni algebraičar”. Zato se i prenuo kada je u jednom trenutku shvatio da je došetao pred Gnjidaršićevu gostionicu, koja je izvana djelovala nekako sablasno. Na maloj terasi su i dalje stajali klimavi stolovi i jeftine ratanske stolice s pretpotopnim jastučićima, ali sve je bilo prazno, mokro od kiše i prljavo. Na ulaznim vratima je bio zakačen neki papir pa se Vinko približio da ga bolje promotri. Kad se približio, uočio je da na vratima stoji tanki ofucani končić koji je bio pričvršćen voštanim pečatom na kojem se nalazio šiljastokutan raznostraničan trokut ABC pri čemu je $\angle BCA = 45^\circ$, nožište okomice iz vrha B na stranicu \overline{AC} bilo je označeno s N , dok je nožište okomice iz vrha A na stranicu \overline{BC} bilo označeno s P . Vinko je brzo pokazao da ako s M označimo polovište stranice \overline{AB} , tada trokut NMP mora biti jednakokračan i pravokutan. Zatim je pročitao i olinjali papir zakačen na vrata, na kojem je pisalo kako je ugostiteljski objekt zapečaćen do daljnjeg radi narušavanja narušenog reda i mira. Činilo mu se nelogičnim da se bilo kakav objekt može zapečatiti tako tankim končićem, za koji je smatrao da nije pogodan niti za vezanje paradajza u svibnju. Pogotovo što su krajevi končića bili pričvršćeni za nasuprotne krajeve do vratka, a ulazna vrata su se otvarala prema unutra. Zato je Vinko lagano ušao sagnuvši se, te si u miru napravio nekvalitetan espresso i uživao neko vrijeme. Čak je na odlasku konobaru ostavio i prigodnu napojnicu.

Čitava delegacija zakrabiljenih prilika je prišla mami i tati Mediću te im svečano uručila karte za poslijepodnevni let. Jednako svečano su im zatim pobacali sve stvari s kreveta, lagano im šutali ruksake te ih ubrzo i izgurali van, popraćeni gromoglasnim pljeskom ostatka dvorane. U tom je trenutku svima nekako laknulo te je počela i zadnja etapa dugog povratka kući. Čitav put je bio pomno isplaniran, stavili su im poveze na oči te ih tako odveli do ukrcaja u avion, koji je bio gotovo prazan. Samo je u nekom trenutku pilot povirio u njihov dio i prenio im kako se mogu poslužiti konzervama gotovog jela i pića, što im je pomoglo skratiti let tijekom kojeg su nekoliko puta slijetali kako bi pokupili pakete zaštitnih maski, sredstava

Zadatak 6

za pranje avionskih prozora i ulja crnog Kima, poznatog tamnoputog proizvođača iz istočne Azije. Naravno, po dolasku u zračnu luku su morali staviti maske i rukavice te sav teret pretovariti u kamion, nakon čega su i oni uskočili kako bi se povezli doma. Sa šutljivim vozačem su najprije nadugačko raspravljali zašto u svakom podskupu S skupa $\{1, 2, \dots, 2020\}$, koji sadrži 30 elemenata od kojih svaka dva, međusobno različita, imaju najveći zajednički djelitelj jednak 1, barem polovica elemenata moraju biti prosti brojevi. U tom ugodnom razgovoru je proteklo prvih nekoliko sati vožnje, nakon čega su se već i navikli da ih od vozača dijeli staklena pregrada od drveta te da moraju govoriti kroz predratne plinske maske, a na rukama i dalje imati krute rukavice u kojima je gotovo nemoguće otvoriti čvrsto zapakirane sendviče s krastavcima i smrdljivim sirom. Tijekom ostatka vožnje su od vozača koji mjesecima nije izlazio iz kamiona uspjeli saznati neke detalje o trenutnoj situaciji u gradu i državi.

Zadatak 1

Kada su stigli je šator ispred njihove kuće bio prevrnut, iz daljine je dopirao blagi žamor groznih svađa susjeda i na mamu i tatu Medića je čitav taj ambijent djelovao posebno smirujuće. Lagano su ušli u kući provalivši vrata i ugodno se iznenadili stanjem koje su zatekli. Oprano suđe se lagano cijedilo, tepisi su bili na mjestu, stvari su bile na policama, nije bilo uokolo razbacane odjeće niti zaostale paučine. Primjerci rastvorenih knjiga po sobama su ionako predstavljali njihov kućni folklor. Njihova kćer je u svojoj sobi sjedila za tabletom, mobitelom i skenerom. Veselo ih je pozdravila, ne ustajući od posla u kojem se nalazila. „Zašto ti treba sva ta aparatura?“ upitala ju je mama Medić. „Psst, sad imamo diktat koji pratim na tabletu i pišem po mobitelu, a onda ću to skenirati i poslati u okružni ured za provjeru vjerodostojnosti nakon čega ide na ocjenu pred dvadeseteročlanim povjerenstvom, u kojem su i odvjetnik i djevojka koja izvlači tombołu.“ „Ok, sorry. Kuća je zaista uredna, dobro ste održavali red.“ pohvali ju mama. „Rano jutros smo imali ispit iz Domaćinstva, trebalo je pospremiti stambeni prostor i sve se snimalo, pa smo zato tako uredili. Moram se koncentrirati na diktat, ako je ef difeomorfizam, a signatura Šapovalovljeve forme je označena s fi , uh što brzo diktiraju...“ dovršila je razgovor kćerka obitelji Medić ponavljajući naglas rečenice iz diktata. „Pa bok, napokon ste stigli!“ veselo je uzviknuo mali Medić s hodnika, gdje je izašao iz svoje sobe čuvši roditelje. „Bok mali! Kako si? Jesi u poslu?“, upitao ga je tata Medić, vidjevši knjige u njegovim rukama. „Ništa posebno, samo neki projekt iz interdisciplinarnih primjena Hahn-Banachova teorema. Kako je bilo na putu?“, interesirao se mali Medić. „Prva liga. No, gdje je Vinko?!“, upravo su mama i tata Medić shvatili da netko nedostaje. „U bolnici, na Zaraznom.“ odgovori im mali Medić kratko. „A gdje se on zarazio, jeste vi dobro?“, sada su se zabrinuli mama i tata Medić. „S nama je sve ok. Striko

je uletio na Zarazni odjel pa su ga tamo zadržali, nismo ga otad ni vidjeli.", umirio ih je mali Medić. „Onda je sve u najboljem redu.“, zacrvkuta mama Medić te počne s raspakiravanjem gotovo praznog ruksaka. „Ne čudi me to za Vinka. Sigurno nije više mogao podnijeti život s vama pa mu je i bolnica djelovala kao godišnji odmor.“, komentirao je tata Medić. „Išao je tamo tražiti onog vječno zaposlenog profesora, onog koji je još kao asistent postao emeritus i zadnjih 60 godina vodi rubriku zadataka u časopisu koji striko posuđuje. Zarazio se držeći maratonske konzultacije mladim demonstratorima i kako je u bolnici kasni novo izdanje. A striko nije mogao dočekati da sazna rješenje nekog zadatka.“ ubacila se kćerka obitelji Medić, koja je završila sa skeniranjem svog diktata. „To pogotovo zvuči kao Vinko.“ pomalo ponosno je izjavio tata Medić. „A o kakvom se zadatku radilo?“,animalo ga je. „Mislim nešto kao da treba dokazati da ne postoje prirodni brojevi a, b, c, d takvi da je $a^2 + b^2 = 3c^2 + 3d^2$. Onak, ništa specijalno ako poznaš Fermatovo naslijeđe.“ rastumačio je mali Medić. „E da, striko je poslao telegram kako bi volio da mu nekako dostavimo kruške. Posjete nisu dopuštene, ali možda bi se moglo dronom ili samo ubaciti kroz prozor.“, sjetila se kćerka obitelji Medić. „O tome ćemo sutra, stignemo. Tek smo stigli doma i situacija je sve samo ne normalna.“, zaključili su zajedno mama i tata Medić.

Zadatak 8